

— Азъ Ви не прощавамъ, не, но Ви благодаръ Видехъ колко Ви бѣше мъчно да ми кажете тази убийственна истинна, а това бѣше благородно отъ Ваша страна. Правдата скѣпо Ви награди въ тѣзи минута; но и менъ не стана ефтена. Всичкото ми съществуване се развалнува, като слушахъ тази правда. Отъ този денъ трѣба да ми дадете дума, че всякога ще ми казвате право, което акои да тревожи и укърбява самолюбieto ми. Съгласни ли сте?

— Да. Общавамъ Ви това.

— Като не обръщате внимание, че то ще ма силно смущава.

— Съвършено както желаете.

— Ви имахте право, че не сжмъ сгодна да бѣда аристократка защото не притежавамъ тѣхнитѣ спокойни самообладания, които сж свойствени на хора отъ по горенъ кръгъ.

— Но въ тозъ случай тѣ навѣрно, неможеха да бѣдатъ така твърди и спокойни като Васъ.

— Повѣдението ми не трѣба така строго да изобличавате, ако и да е било до нейдѣ подобострастно, но то все така не е по характера ми.

— Увѣренъ сжмъ даже въ това.

— Азъ имъ не лаская; но изисканата имъ любезностъ мя доводжа често въ забъркване и мя заставлява да имъ отговарямъ, което може да докара внимателния зритель въ заблуждение. Нѣка се завърнемъ по добръ на прикѣснатия си разговоръ. Прибавила Надѣжда Петрова, ка-